

förfallet närmar sig

Det finns röda moln ovanför bergen och slottet är nästan tomt medan fängelsehålorna är fulla av medborgare. När filtarna trasar sig sönder kan du inte svara att tavlorna pratar, fast de vill din ryggsäck ont. Solen är blå nu, den värmer trollen under stenarna och älvorna i träden. Och vinden blåser runt, ingen orkan, lugnt blåser vinden runt och den gula Fenixfågeln flyger söderut. Bort från de drunknande isbjörnarna.

Raka bort isen från haven och bryt loss stora sjok av våra hjärtan. Sluta röka ut alla rosa elefanter och behåll smurfarna i dina öron, minns.

Det är morgon igen när rosorna slocknar. Skölj ur ditt hår med regnvatten från helvetet och ät upp dina svarta spöken, svälj, visa oss pengarna vi tappat. Ja, släpp kopplet och spring, låt zebrornas intåg vara i de hundratals år som vi inte längre lever.

Så en dag kommer den lilla björnen med gröna klor vandrandes från söder. Han ska hoppa upp på bergets topp för att se ut över dalen och marken han äger. Ingen ser med kameran och ingen skriver i sanden att nu blir det kaos i bildens innersta hörn. Men sorkarna måste överleva och nallarna måste äta sina kadaver ändå. Så rinner jorden ner under havet och alla flyr och alla dränks och nallen dör. Sorkarna flyter med vinden mot molnen. Vågorna mördar alla zebror i sin väg. Men rosorna växer ännu tätt trots att bladen spräddas bort av ett helgon med krona. Hjulet snurrar i tivolits mitt när dimman sprids.

När väskan gasas upp av dig, och du vill prata fast det inte hjälper, kan du helt enkelt flyga din kos. Ta med de du älskar och bränn alla andra på bål. Visa sorken att du struntar i konsekvenserna och skjut honom i bröstet med din hagelbössa. Låt hans hjärta blöda ur, låt hans hjärta eka. Sedan finns ingen mer, men solen är lika röd som molnen aldrig var.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bara jag, Anna med Poeter.se id #9235 innehar upphovsrätten